

Despre COMUNICARE

A venit **primăvara**! Cel puțin din punct de vedere calendaristic, dar parcă și în sufletele noastre se simte o adiere de proștețime, de reavăn, de nou, de dorința de a face ceva.

Cred că această stare, aceste porniri s-au manifestat în multitudinea de concursuri interjudețene de informatică care au avut loc în ultima vreme. Le voi aminti doar pe cele despre care am aflat, respectiv cele de la *Turda*, de la *Târgu-Jiu* și de la *Suceava*.

Organizatorii, profesori de informatică, simbolic vorbind, sunt cei care *seamănă* primăvara pentru a avea ce *ara* tot anul. Este o acțiune demnă de laudă care readuce în atenție munca de creator a dascălului.

După părerea mea aceste acțiuni au o mare importanță, nu numai prin faptul că oferă elevului doritor, pasionat de informatică prilejul de a se măsura cu el însuși și cu alții, dar mai ales din cauza că ele **au loc** (mai *seamănă* cineva și în România).

De aceea, nu voi pomeni de participanți, de subiecte, de complexitatea lor, de numărul de teste, de punctaje obținute, de clasamente și de câștigători. De altfel, astfel de amănunte puteți găsi câteva pagini mai încolo. La aceste acțiuni câștigători sunt cu toții atât profesori cât și elevi.

Contactul, schimbul de idei între participanți (elevi, studenți și profesori), este mai important decât rezultatul tehnic, aceasta și datorită faptului că un astfel de concurs nu are încărcătura competițională, emoțională a unei olimpiade naționale și de aceea, în opinia mea, este mult mai benefic pentru toți participanții.

Aș dori să remarc faptul că și la aceste concursuri participă studenți,

foști olimpici care, alături de profesori, sunt sufletul acestor manifestări. Lăudabilă este dorința de a da, de a împărtăși cunoștințe și experiență într-o lume, unde egoismul și invidia câștigă tot mai mult teren.

M-am întristat, când redacția a fost acuzată că popularizează numai anumite concursuri și manifestări legate de informatică, neglijând altele pe criterii subiective (!?). Adevărul este că revista publică articole despre aceste manifestări în măsura în care află despre ele. De aceea, vă rugăm stimăți colegi organizatori de concursuri de informatică, anunțați-ne despre desfășurarea unor astfel de evenimente și... certăți-ne dacă v-am neglijat.

Remarc încă o dată că cele mai multe necazuri pleacă de la o problemă de comunicare sau lipsă de comunicare. Priviți un pic retrospectiv și amintiți-vă de câte ori s-a întâmplat să nu fiți înțeleși sau să fiți înțeleși greșit.

În această situație se poate ajunge din cauză că nu ați comunicat *ceva*, considerând că acel "ceva" este evident. Greșeala constă în presupunerea de evidență care implică pentru interlocutor un anumit grad de cunoaștere care nu poate fi măsurat, ci doar estimat.

Alte neînțelegeri sunt generate de ambiguitatea limbajului uman, mai precis de cunoașterea insuficient de profundă a limbajului fie de cel ce comunică, fie de cel căruia i se comunică, sau de interpretări personale ale unor noțiuni. Există o limitare a limbajului care, ca invenție a omului, este în continuă evoluție, suferă îmbogățiri, nuanțări, mai ales în ultimele decenii. În primele două cazuri, care sunt și cele mai frecvente, remediul ar

fi unul sau mai multe exemple bine alese, astfel încât să se elimine orice ambiguitate care ar putea fi generată de una dintre situațiile descrise mai sus.

Revenind la concursurile noastre, constatăm că și aici ne confruntăm cu astfel de probleme de comunicare: elevii nu înțeleg enunțurile problemelor așa cum ar dori autorii și, de cele mai multe ori, "vina" nu este a elevilor.

Un *enunț* care poate fi înțeles în mai multe feluri poate avea "calitatea" de a genera mai multe *probleme* (poate unele interesante), dar în nici un caz nu poate fi enunțul unei probleme de concurs de informatică. Vă rugăm, dragi autori de probleme de concurs, enunțați **probleme** și nu ghicitori de tipul "*cine ghicește ce a vrut autorul*" sau *teme de cercetare*.

Nu vă feriți de exemple sugestive, chiar dacă unii susțin că nu dau astfel de exemple pentru că, dacă le-ar da, ar sugera rezolvarea problemei. Dacă dând un exemplu, considerați că ați rezolvat problema, ea de fapt nu este o problemă ci o *situație*, eventual una de calcul, și în acest caz va trebui să căutați *problema* adevărată, dacă ea există și să o formulați, pornind chiar de la exemplele pe care le-ați evitat.

Competițiile, concursurile reușite, au avut întotdeauna la bază comunicarea, colaborarea, înțelegerea partenerului fie el elev, student sau profesor, rezolvitor sau propunător de probleme.

Dacă astfel de concursuri s-ar desfășura în cât mai multe locuri, poate că primăvara ar fi mai lungă și recolta ar fi mai bună, mai dătoare de speranțe.

Eugen Ionescu